

Arrest

nr. 286 159 van 15 maart 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CAMERLYNCK
Cartonstraat 14
8900 IEPER

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 maart 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat H. CAMERLYNCK verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen België binnen op 19 juli 2016 en verzoekt op 8 augustus 2016 een eerste keer om internationale bescherming. Op 11 oktober 2018 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het door verzoeker tegen deze beslissing ingesteld beroep wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen bij arrest nr. X van 15 februari 2019.

1.2. Op 17 april 2019 verzoekt verzoeker een tweede keer om internationale bescherming. Op 8 augustus 2019 neemt de commissaris-generaal de beslissing tot niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Verzoeker gaat niet in beroep tegen deze beslissing.

1.3. Op 3 september 2019 dient verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 7 februari 2020 wordt ook dit volgend verzoek niet-ontvankelijk verklaard. Verzoeker stelt geen beroep in tegen deze beslissing.

1.4. Op 30 september 2020 dient verzoeker zijn huidige en vierde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal beslist op 10 mei 2021 tot de niet-ontvankelijkheid van het verzoek. Bij arrest nr. X van 27 september 2021 vernietigt de Raad deze beslissing. De commissaris-generaal besluit dienvolgens op 3 maart 2022 (opnieuw) tot de niet-ontvankelijkheid van het volgend verzoek. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aangetekend wordt verzonden aan verzoeker, en die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Op 8 augustus 2016 diende u een eerste verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

U stelde een vijfendertigjarige etnische Pashtun te zijn met de Afghaanse nationaliteit. U was afkomstig van het dorp Sawati in het district Qarghayi van de provincie Laghman. Uw familie verhuisde naar het dorp Shakardara in het district Shakardara van de provincie Kaboel toen u ongeveer acht jaar oud was. Tijdens de zomerperiode gingen u en uw familie af en toe naar Laghman, bijvoorbeeld voor de gewassen op de velden of indien er zich problemen voordeden. U ging zes jaar naar school en acht jaar naar de madrassa. Tijdens het regime van de taliban werden de jonge mannen in uw regio gedwongen meegenomen naar het front. Twee jaar lang werd u af en toe door de taliban meegenomen naar het front, waar u vooral graafwerken moest uitvoeren. Op het einde van het talibanregime, in 2001, kwam uw vader om bij een raketaanval. Na de val van de taliban werkte u aanvankelijk als landbouwer in Shakardara. In 2001 of 2002 kwamen de mannen van de legercommandant A.G. de boodschap brengen in het dorp dat alle mensen die betrokken waren bij de taliban zouden worden afgeslacht. U nam deze bedreiging niet serieus. Enkele maanden later werd u persoonlijk bedreigd tijdens een spel volleybal in Shakardara toen u werd gevraagd waarom u nog niet was vertrokken. In 2003 of 2004 startte u als bewakingsagent voor het internetbedrijf C. in de stad Kabul. Op een bepaald moment kwamen mensen naar het kantoor waar u werkte, en vroegen daar of u er werkte. Op het einde van 2009 kwamen er opnieuw mensen naar het kantoor waar u werkte om naar u te vragen. U werd daarna ontslagen omdat uw directeur vreesde dat u misschien een problematisch verleden had. Twee à drie dagen later verliet u Afghanistan. U verliet Afghanistan eind 2009, verbleef zeven jaar in Griekenland en kwam op 19 juli 2016 aan in België. Na uw vertrek werd uw broer in Shakardara nog tweemaal benaderd door mannen van commandant A.G. met de boodschap dat hij weg moest. U wist niet wanneer dit gebeurde. In geval van terugkeer naar Afghanistan vreesde u tevens voor vervolging door de taliban omdat u voor een organisatie had gewerkt die samenwerkte met buitenlanders. Ter staving van uw verzoek tot internationale bescherming legde u uw taskara, een verzendingsbewijs en een badge van het bedrijf C. neer.

Op 11 oktober 2018 betekende het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) u een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon geen geloof gehecht worden aan uw activiteiten voor de Taliban en aan de bedreigingen die daar het gevolg van zouden zijn geweest. Er werd evenmin geloof gehecht aan uw tewerkstelling bij C. en bovendien werd geconcludeerd dat een eventuele tewerkstelling bij C. bij ontstentenis van geloofwaardige indicaties van ondergane vervolging in dat verband, onvoldoende zwaarwichtig was om aan te nemen dat u omwille daarvan met redelijke waarschijnlijkheid vervolging diende te vrezen. De veiligheidssituatie in uw regio van verblijf was tot slot niet dermate slecht dat er zwaarwegende gronden waren om aan te nemen dat u bij een terugkeer een reëel risico op ernstige schade liep.

U tekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) beroep aan tegen de beslissing van het CGVS. In haar arrest 216 950 van 15 februari 2019 besliste de RvV eveneens u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren. De RvV stelde dat uw tewerkstelling bij C., ongeacht de vraag of deze aannemelijk werd bevonden, geen gegronde vrees voor vervolging inhoudt. De RvV concludeerde eveneens dat uw activiteiten voor de Taliban ongeloofwaardig waren en dat geen geloof kon worden gehecht aan uw beweerde vervolging door commandant A.G. of door de Taliban.

Op 17 april 2019 diende u, zonder België ondertussen te hebben verlaten, een tweede verzoek om internationale bescherming in. U bleef bij uw eerdere verklaringen en legde ter ondersteuning daarvan de volgende drie bewijsstukken neer: een attest van de firma C. gedateerd op 10 maart 2019, stellende dat u er werkzaam was als bewaker van juni 2004 tot juli 2008; een niet gedateerd attest (met vertaling) ter bevestiging van uw herkomst en problemen in verband met uw activiteiten voor de Taliban, getekend door het dorpshoofd van Qalai Surkh, de commandant van de Taliban en bevestigd door dorpsouderen en lokale notabelen; de briefomslag in dewelke u de voorgaande stukken zou ontvangen hebben. U vreesde bij terugkeer naar Afghanistan te worden gedood door de Taliban of door de mannen van commandant A.G.

Op 8 augustus 2019 betekende het CGVS u een beslissing van niet-ontvankelijkheid van uw tweede verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 3 september 2019 diende u, zonder België ondertussen te hebben verlaten, een derde verzoek om internationale bescherming in. U bleef bij uw eerdere verklaringen en stelde dat uw vrees voor commandant G. nog steeds actueel was. Ter illustratie daarvan zei u dat uw neef, S., gewond raakte doordat er een bom naast zijn wagen ontplofte toen hij onderweg was naar zijn werk in Qasaba (Kaboel). Hij reed op een traject dat u vroeger ook deed. U wist niet of de Taliban hier al dan niet achter zat maar stelde dat het leven van iedereen die voor de overheid werkt of rijk is, in gevaar is.

Op 7 februari 2020 besliste het CGVS dat uw derde verzoek niet ontvankelijk was bij gebrek aan nieuwe elementen of feiten die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. U ging niet in beroep tegen deze beslissing.

Op 30 september 2020 diende u, zonder te zijn teruggekeerd naar Afghanistan, een vierde verzoek om internationale bescherming in. Op 16 april 2021 legde u in het kader van dit verzoek verklaringen af bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). U stelt dat uw problemen nog steeds actueel zijn en zelfs nog meer dan voordien omdat er nu meer gerichte aanvallen zijn. Ze zoeken mensen die voor firma's gewerkt hebben en doden die. De Taliban vraagt aan mensen die voor de overheid werken of gewerkt hebben dat zij de regio verlaten. Uw familie en uw neven hebben de regio verlaten en zijn naar Kotal-e Khair Khana verhuisd. De taliban kloppen er 's nachts op de deur en vragen geld, als er iemand voor de overheid gewerkt heeft wordt die persoon gedood. U vreest dat zij u bij terugkeer naar Afghanistan zullen doden.

Ter ondersteuning van uw vierde verzoek legt u volgende nieuwe stukken neer: de bevestiging van uw problemen door de dorpshoofden (origineel), twee dreigbrieven van de taliban, 4 foto's van uw neef S. (S.), een CD-rom met foto's van u met uw neef en van de wagens die verwoest werden in de aanval op uw neef en zijn collega's.

Op 10 mei 2021 besliste het CGVS dat uw vierde verzoek niet ontvankelijk was. Bij arrest nr. 261 175 van 27 september 2021 werd de beslissing van het CGVS vernietigd door de RvV omwille van de nood aan nader onderzoek van de (veiligheids)situatie in Afghanistan na de machtsovername door de Taliban.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw eerdere verzoeken om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen. Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen. Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of

voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit één van de elementen uit het asielaanvraagformulier dat u in het kader van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, met name dat u momenteel meer dan voordien een risico loopt om door de Taliban te worden gedood omwille van uw werk voor een firma (Verklaring volgend verzoek, 16 april 2021, punt 16), moet worden beklemtoond dat uw tewerkstelling bij de firma C. waar u naar verwijst, in uw eerste verzoek door het CGVS ongeloofwaardig werd bevonden. In uw tweede verzoek werd de geloofwaardigheid van deze tewerkstelling nog verder aangetast door de vaststelling dat het attest, stellende dat u bij C. werkzaam was van juni 2004 tot juli 2008 (tweede verzoek, stuk 1), inhoudelijk inconsistent was met uw eerdere verklaringen. U stelde immers in uw eerste verzoek dat u pas eind 2008 of eind 2009 ontslagen werd nadat onbekenden op kantoor naar u komen vragen waren (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 5 januari 2018, p. 17, p. 25-26). Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Daarnaast moet er worden op gewezen dat zowel het CGVS als de RvV in uw eerste verzoek stelden dat de tewerkstelling bij C., ongeacht de geloofwaardigheid daarvan, niet volstond om aan te nemen dat u met redelijke waarschijnlijkheid vervolging zou riskeren bij terugkeer naar Afghanistan. De raad argumenteerde daaromtrent als volgt in haar arrest 216 950 van 15 februari 2019: "2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, houdt verzoekers tewerkstelling bij C., los van de vraag of verzoeker deze voldoende aannemelijk kan maken aan de hand van zijn verklaringen en een werkbadge die hij voorlegt (Documenten, stuk 14, nr. 1), geen gegronde vrees voor vervolging in. In de eerste plaats wordt verzoekers relaas niet langer actueel geacht, aangezien verzoeker sinds 2009 niet meer in Afghanistan heeft verbleven en zijn werk heeft verlaten sinds 2008 (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 8, p. 17). Er ligt geen enkel begin van bewijs voor dat verzoeker geïmagineerd zou worden omwille van deze activiteiten bij een terugkeer naar Afghanistan. Zijn voorgehouden problemen zijn ook louter hypothetisch. Verzoeker erkent immers dat hij nooit persoonlijk werd bedreigd of benaderd door de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 13).

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de bestreden beslissing dan ook worden bevestigd dat verzoekers tewerkstelling als bewaker voor een bedrijf in de stad Kabul dat samenwerkte met buitenlanders, op zich niet volstaat om een vluchtelingenstatus toe te kennen. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van deze tewerkstelling als bewaker voor dit bedrijf. Bovendien blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de taliban de motivatie of de operationele capaciteit heeft om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geïmagineerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot 'high profile targets, ranking from serving government officials upwards' (Landeninformatie, stuk 15, nrs. 5-7). Ook uit recente informatie in dit verband, die verzoeker eveneens hanteert in het verzoekschrift, kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat het lagere profiel van verzoeker betreft kan het risico om in de Afghaanse hoofdstad of de omliggende provincie te worden geïmagineerd volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit verzoekers verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid. Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker met een legercommandant en zijn mannen, alsook met de taliban, zou gekend hebben."

Waar u in uw vierde verzoek inroept dat de Taliban nu specifiek mensen die voor firma's gewerkt hebben zoekt en doodt (Verklaring volgend verzoek, 16 april 2021, punt 16), weerlegt u in het geheel niet de conclusie van het CGVS dat het niet geloofwaardig is dat u voor C. gewerkt heeft. Evenmin brengt u enig betrouwbaar element aan waaruit zou kunnen blijken dat de taliban heden de motivatie zou hebben om 'low level collaborators' te vervolgen die vele jaren geleden voor Afghaanse civiele bedrijven, zoals het ICT-bedrijf C., zouden gewerkt hebben.

Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land

van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft het attest van de dorpschouften ter bevestiging van uw problemen wordt vastgesteld dat u reeds in uw tweede verzoek een attest van de dorpschouften neerlegde waar ook al bijkomende indicaties waren die de authenticiteit en inhoudelijke geloofwaardigheid van het stuk ondermijnden (tweede verzoek, stuk 2). Vooreerst bleek dat dit attest geen datum droeg en een gesolliciteerd karakter vertoonde (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2019, punt 17). Daarnaast mocht het verbazing wekken dat het dorpschouft van Qalai-Surkh - gebruik makend van de stempel van de provincie Kabul, de mawlawi van de moskee, de directeur van het lyceum en de dorpschouften samen met de Commandant van de Taliban een officieel attest zouden kunnen of willen opmaken. Ook kon deze steunbetuiging van de Taliban moeilijk in overeenstemming worden gebracht met uw bewering dat de Taliban u zou willen doden (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2019, punt 18). Uit de vaststellingen betreffende uw vorige attest van de dorpschouften en anderen blijkt dat u er uw hand niet voor omdraait om valse documenten te laten opmaken ter ondersteuning van uw verklaringen. Ook het document dat u nu neerlegt vertoont een gesolliciteerd karakter (Verklaring volgend verzoek, 16 april 2021, punt 18) nu het door een in Afghanistan verblijvende Afghaanse vriend van u tijdens een reisje naar Afghanistan enkele maanden geleden werd meegebracht en dus blijkbaar werd opgesteld op vraag van u of van deze persoon. In het document wordt verder zondermeer gesteld dat u voor een buitenlandse firma werkte, waar reeds in uw eerste verzoek werd aangetoond dat de firma C.geen buitenlandse firma is (zie beslissing eerste verzoek). De bewijskracht van het document wordt verder ondergraven doordat het niet consistent is met uw eigen vroegere verklaringen. Zo wordt er in het document gesteld dat u op 21 jawza 1387 (10 juni 2008) door de Taliban bedreigd werd en het land moest verlaten op 5 saratan 1387 (25 juni 2008) omdat uw leven in gevaar was. U stelde echter in uw eerste verzoek dat u persoonlijk nooit door de Taliban werd benaderd en dat u pas eind 2009 het land verliet (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 9 april 2018, p. 13; notities persoonlijk onderhoud CGVS, 5 januari 2018, p. 25-26). Aan de waarachtigheid van de inhoud van dit document kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Waar in het document vermeld wordt dat de Taliban nu iedereen bedreigt die voor de regering gewerkt heeft en hen vraagt hun werk te verlaten, sommigen zelfs gedood heeft, blijkt trouwens niet hoe dat op u van toepassing zou zijn nu u noch voor de overheid noch voor een buitenlandse firma heeft gewerkt.

Wat betreft de twee dreigbrieven van de Taliban die u voorlegt en die eveneens door uw vriend vanuit Afghanistan werden meegebracht, geldt des te meer dat aan zulke niet-officiële stukken geen bewijskracht kan worden toegekend. Iedereen kan zulke stukken aanmaken gezien er geen formele standaarden voor bestaan. De twee documenten dragen ook geen datum. In de twee brieven, die dezelfde boodschap hebben, wordt in het algemeen een bedreiging geuit aan het adres van overheidsambtenaren, speciaal personeel van Defensie, Binnenlandse Zaken en de Geheime Dienst, alsmede rechters, procureurs en personeel van buitenlandse firma's. Zij moeten hun werk opgeven of er zullen aanvallen komen (Verklaring volgend verzoek, 16 april 2021, punt 18). Nog los van de authenticiteit van deze stukken wordt u er niet persoonlijk in bedreigd maar gaat het over een bericht dat inhoudelijk aansluit bij de traditionele propaganda- en intimidatiecampagnes van de Taliban tegen (collaboratie met) de buitenlanders en de overheid.

Betreffende de foto's (afgedrukt en op CD-rom) van u en uw neef, en van de wagens die verwoest werden tijdens de aanval op uw neef en zijn collega's, die u voorlegt ter ondersteuning van uw familieband en van het incident waarbij uw neef gewond zou zijn geraakt, moet worden vastgesteld dat hieruit geen nood aan internationale bescherming in uw hoofde blijkt. U stelt dat u met deze foto's wil aantonen dat er meer gerichte aanvallen zijn op mensen die voor de overheid of de buitenlanders gewerkt hebben (Verklaring volgend verzoek, 16 april 2021, punt 18). Inzake de geloofwaardigheid van uw werk en inzake de inschatting van uw nood aan bescherming die u zou hebben indien u voor de firma C.zou hebben gewerkt wordt verwezen naar de hoger aangehaalde argumenten uit uw eerdere verzoeken. Daarnaast is het frappant dat u zegt dat u dit fotomateriaal direct na de aanslag kreeg (Verklaring volgend verzoek, 16 april 2021, punt 18) maar dat u hiervan geen melding maakte in uw vorige verzoek. Nochtans zei u toen dat het incident al vijf maanden eerder gebeurd was (Verklaring volgend verzoek, 27 januari 2020). Dit lijkt er dan ook op te wijzen dat het beeldmateriaal in scene is gezet, of minstens op een bepaalde wijze is gecombineerd om uw verklaringen te ondersteunen. Evenwel, zelfs indien uw neef zoals u beweert het enige overlevende slachtoffer is van een aanslag op het voertuig van een groep leden van de veiligheidsdiensten, kan daaruit niet worden afgeleid dat de aanslag specifiek op zijn persoon gericht was en niet op een willekeurig voertuig met leden van de veiligheidsdiensten. De Taliban en andere anti-

regeringselementen beschouwden dit reeds heel lang als legitieme doelwitten in hun strijd. Dit wordt niet betwist door het CGVS. Uit dit incident kan dan ook niet worden afgeleid dat er een verandering in hun modus operandi was. U concretiseert u op geen enkele wijze waarom dit een impact zou hebben op uw nood aan internationale bescherming.

Waar u stelt dat uw familie omwille van de bedreigingen van de Taliban naar Kotal-e Khair Khana, dicht bij het centrum van Kabul, verhuisd is en dat de Taliban daar nu op de deur klopt, geldt vraag, en mensen die voor de overheid hebben gewerkt doodt (Verklaring volgend verzoek, 16 april 2021, punt 16), gaat het slechts om een blote bewering. U concretiseert trouwens niet waarom hieruit een nood aan internationale bescherming in uw hoofd zou volgen.

U heeft geen andere elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsovername door de Taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw "Verklaring volgend verzoek" op de DVZ werd afgenomen 16 april 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de Taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de Taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EASO Country Guidance: Afghanistan** van november 2021 (beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2021.pdf) in rekening genomen.

In de EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Zowel uit de analyse van de situatie als uit de EASO Guidance Note blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

In de loop van 2021 is de situatie in Afghanistan drastisch gewijzigd. In het kader van het Doha-vredesakkoord van 29 februari 2020 tussen de taliban en de Verenigde Staten kondigde deze laatste aan dat ze tegen 1 mei 2021 haar troepen uit Afghanistan zou terugtrekken. Deze datum werd niet gehaald, maar in april 2021 kondigde President Biden aan dat de effectieve terugtrekking rond zou zijn op 11 september 2021. Het voorjaar van 2021 werd gekenmerkt door het geleidelijke vertrek van de internationale troepen en, vanaf mei 2021, een grootschalig offensief van de taliban. Initieel richtte de taliban zich voornamelijk op landelijke gebieden in het noorden van het land, waar de weerstand tegen hen steeds het sterkst is geweest, maar al spoedig werden ook districten in andere delen van het land ingenomen. Vele gebieden werden overgedragen aan de taliban d.m.v. onderhandelingen en nadat strijdkrachten van de toenmalige overheid hun checkpoints en kazernes hadden verlaten en/of overgedragen aan de oprukkende taliban. In de loop van juni versnelde de taliban haar offensief en tegen het einde van de maand controleerde ze om en bij de 160 districten. In juli 2021 zette de taliban haar opmars verder, nam ze een serie strategische grensposten over en vanaf augustus 2021 richtte de taliban zich op de grote steden. Op 6 augustus was Zaranj (Nimroz) de eerste provinciehoofdplaats die in handen van de taliban viel en dit na onderhandelingen met lokale leiders. In de volgende dagen kwamen ook andere grote steden als Kunduz (8 augustus), Pul-i Khomri (10 augustus), Ghazni, Herat (12 augustus), Kandahar, Laskar Gah (13 augustus) en Mazar-i Sharif (14 augustus) onder controle van de taliban. Nadat ook Jalalabad in de ochtend van 15 augustus na onderhandelingen werd overgenomen, reden later die dag talibanstrijders ook de hoofdstad Kabul binnen zonder er verzet aan te treffen. Panjshir, de enige provincie die op de avond van 15 augustus nog niet in handen van de taliban was, werd volgens de taliban op 6 september ingenomen. De leider van de verzetsstrijders rapporteerde dat er nog steeds werd gevochten in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf en **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban een belangrijk deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als dusdanig als actor aanwezig zijn. Het verdwijnen van een belangrijke actor uit het conflict draagt mee bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan sterk gedaald. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen onder andere voormalige veiligheids- en overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP en anderzijds van aanslagen door ISKP, vnl. tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen

gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die de sjiitische minderheid viseerden en die werden opgeëist door ISKP. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Op 6 november 2021 rapporteerde UNHCR dat er in 2021 zo'n 681 300 nieuwe intern ontheemden waren in Afghanistan. UNOCHA rapporteerde dat er ongeveer 336 000 intern ontheemden waren in de periode tussen 1 juni en 22 augustus 2021. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden. Zo werden er voor de periode tussen 4 augustus en 18 oktober 2021 zo'n 22 000 intern ontheemden gerapporteerd. Het merendeel van deze intern ontheemden zijn vrouwen en kinderen. Bovendien schatte UNHCR in november 2021 dat er sinds september 2021 zo'n 169 000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er in Afghanistan een sterke daling is van het geweld. Er is een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en de incidenten die zich wel nog voordoen zijn hoofdzakelijk doelgericht van aard. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag vanuit gegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt evenwel dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) nietoverheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Het CGVS meent, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precare socioeconomische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, UN Secretary General, *The situation in Afghanistan and its implications for international*

peace and security van januari 2022, beschikbaar op https://unama.unmissions.org/sites/default/files/sq_report_on_afghanistan_january_2022.pdf blijkt dat er een aantal oorzaken zijn van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Enerzijds was er vlak na de machtsovername door de Taliban een tijdelijke onderbreking van de internationale hulp en een verstoring van de handel en het banksysteem. Dit resulteerde in een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash. Daarnaast zorgde de aanhoudende droogte voor voedselonzeekerheid en ondervoeding. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Er kan niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan te wijten is aan gedragingen van actoren, laat staan een opzettelijk handelen of nalaten van actoren. Veeleer blijkt de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het resultaat van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren.

Uit dit alles dient dan ook te worden besloten dat u de status van subsidiaire bescherming niet kan worden toegekend.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

*Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het nonrefoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.
(...)"*

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In wat zich aandient als een enig middel kan worden opgemaakt dat verzoeker de schending lijkt aan te voeren van de artikelen 48/3, 48/4 en 57/6/2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

Verzoeker is in een eerste middelonderdeel niet akkoord met het oordeel van de commissaris-generaal dat zijn huidig verzoek niet-ontvankelijk is aangezien er geen nieuwe feiten of elementen aan de orde zijn. Nochtans, zo stelt verzoeker, is de situatie in Afghanistan aanzienlijk gewijzigd op het vlak van mensenrechten en veiligheid. Door het nieuwe regime in Afghanistan is de kans op vervolging en de kans op reële schade gestegen. Nog volgens verzoeker bevestigen verschillende internationale rapporten dat

de veiligheidssituatie in Afghanistan verslechterd is als gevolg van de regimewissel. Hij verwijst daarvoor naar de verklaring van de *UN High Commissioner for Human Rights* van juli 2021 en naar een rapport van het UNHCR, getiteld "*Position on Returns to Afghanistan*", van 17 augustus 2021, waarin wordt benadrukt dat een intern vluchtalternatief naar een veilig gebied niet kan worden gebruikt om internationale bescherming te ontzeggen, gelet op de precare situatie. Volgens de *UN High Commissioner for Human Rights* kan de huidige situatie in Afghanistan aanleiding geven tot gewijzigde omstandigheden voor personen van wie het verzoek voor de terugkomst van de taliban werd afgewezen. Verzoeker stelt voorts dat uit de recente rechtspraak van het Hof van Justitie van 10 juni 2021 en 9 september 2021 volgt dat de toetsing van de ontvankelijkheid en het onderzoek of een volgend verzoek berust op nieuwe elementen of bevindingen beperkt dient te blijven.

Verzoeker benadrukt vervolgens dat hij bijkomende documenten ter ondersteuning van zijn huidig verzoek heeft overhandigd. Er werden hierover, aldus volgens verzoeker, kort enkele vragen gesteld, op beknopte wijze. Ook zijn antwoorden en uitleg werden zeer kort en niet volledig samengevat. Dit maakt het luidens het verzoekschrift onmogelijk om zijn aanvraag correct en volledig te beoordelen. De gestelde vragen volstaan niet als een volledig onderzoek en het gesprek van 16 april 2022, dat ook plaatsvond zonder de bijstand van verzoekers raadsman, is geen alternatief voor een gehoor bij het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal).

Verzoeker besluit dat er in het kader van zijn huidig verzoek wel degelijk nieuwe elementen voorhanden zijn die een nieuw en volledig onderzoek van de aanvraag legitimeren.

In een tweede middelonderdeel gaat verzoeker vooreerst in op zijn vrees voor vervolging omwille van zijn werkzaamheden voor een buitenlandse firma in Afghanistan voor zijn vertrek. Hij stelt daartoe verschillende documenten te hebben voorgelegd, onder andere zijn badge van zijn werk, wat minstens een begin van bewijs is dat zijn verklaringen daaromtrent bevestigt. De verwerende partij kan, zo stelt verzoeker, uit het gegeven dat hij geen bewijs kan voorleggen van de effectieve vervolging voor zijn vertrek, niet zomaar automatisch concluderen dat de vrees enkel hypothetisch is. Deze conclusie is te verregaand; minstens maakt verzoeker aannemelijk dat hij bij een terugkeer vervolgd zal worden. *In casu*, nog steeds volgens verzoeker, heeft hij overigens onlangs vernomen dat zijn neef vermoord werd door de taliban.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn vrees voor vervolging omwille van verwestering. Hij betoogt dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2009, eerst in Griekenland verbleef en erna in België. Hij verblijft reeds meer dan twaalf jaar in (West-)Europa, wat een grote impact heeft gehad op zijn beleving van cultuur en zijn rol in de maatschappij en waardoor hij zeker een verwesterd persoon is; minstens zal hij ingeval van terugkeer als een verwesterd persoon worden aanzien. Bij terugkeer uit West-Europa lopen Afghanen het risico om slachtoffer te worden van lichamelijk geweld en/of discriminerende vervolging. Zo erkennen de UNHCR *Guidelines* terugkerende Afghanen, die gezien worden als 'verwesterd', als een risicogroep met een verhoogd risico om slachtoffer te worden van daden van vervolging. Verzoeker verwijst hiertoe naar de EASO COI Query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", van 2 september 2020 en naar het rapport van Asyls "*Afghanistan: Situation of young male 'Westernised' returnees to Kabul*", van augustus 2017, dat bevestigt dat terugkeerders opvallen na terugkeer, wat het risico op vervolging vergroot. Bovendien, zo blijkt uit onderzoek van F. Stahlmann uit 2018, lopen terugkeerders uit Europa ook het risico slachtoffer te worden van afpersing en ontvoering door de taliban omdat er vermoed wordt dat ze rijkdom hebben verworven in het Westen. Nog volgens verzoekers lopen gepercipieerde en daadwerkelijk verwesterde Afghanen bij terugkeer een risico op vervolging, zowel op grond van een hen toegeschreven politieke overtuiging en religie als omwille van het behoren tot een specifieke sociale groep van 'verwesterde' Afghanen, zoals het geval is voor 'verwesterde' Afghaanse mannen, wat blijkt uit het hoger geciteerde rapport van Asyls. Verzoeker verwijst tot slot naar arrest nr. 228 224 van de Raad van 30 oktober 2019.

Voorts gaat verzoeker in op zijn voorgelegde documenten, die volgens hem bevestigen dat hij destijds heeft gewerkt voor een buitenlandse firma. Dat er een hoge graad van corruptie heerst in Afghanistan en dat dergelijke documenten tegen betaling kunnen worden verkregen, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald, betekent volgens verzoeker nog niet dat het voorliggende document vervalst zou zijn, of geen enkele bewijswaarde heeft.

Waar hij zich volgens de bestreden beslissing zou vergist hebben in een aantal data in de periode waarin hij Afghanistan verliet, feiten die dateren uit de periode 2008-2009, werpt verzoeker nog op dat het al te

makkelijk is om dergelijke vergissingen aan te halen en om zijn volledige verhaal daarom opzettelijk als leugenachtig te beschouwen. Hij is van mening dat hem het voordeel van de twijfel moet worden gegund.

In een derde middelonderdeel betoogt verzoeker dat het gesprek naar aanleiding van zijn huidig verzoek dateert van april 2021, zijnde enkele maanden voor de regimewissel in Afghanistan en dat de situatie sedertdien sterk veranderd is. Het schrikbewind van de taliban is goed gedocumenteerd in het verleden en er kan luidens het verzoekschrift worden van uitgegaan dat zij opnieuw op een dergelijke manier zullen omgaan met de Afghaanse burgers nu zij de touwtjes opnieuw in handen hebben. Verzoeker verwijst naar het rapport van de Danish Immigration Service, *"Afghanistan: recent developments in the security situation, impact on civilians and targeted individuals"*, van september 2021, waarin onder meer wordt gesteld dat de taliban burgers, het Afghaanse leger en hun families viseren en deur-tot-deur arrestaties uitvoeren, naar het verslag van Amnesty International *"The fate of thousands hanging in the balance: Afghanistan's fall into the hands of the Taliban"*, van 8 september 2021, waarin gewezen wordt op de verschrikkelijke mensenrechtensituatie, naar het rapport van Asyls, *"Afghanistan: COI Reporting"*, van 10 maart 2022, waarin onder meer gewezen wordt op burgerlijke slachtoffers en de rol van ISKP en naar het rapport van UNAMA, *"Briefing of the United Nations Security Council by the Secretary-General's Special Representative for Afghanistan, Ms. Deborah Lyons"*, van 2 maart 2022, waarin, in het kader van de dood van acht polio-vaccinatoren wordt gewezen op de deur-tot-deur huiszoekingen van de taliban, en voegt van deze rapporten en verslagen de *weblinks* toe. Verzoeker stelt vervolgens dat de verwerende partij in de bestreden beslissing expliciet verwijst naar de bewering inzake de deur-tot-deur acties in en rond Kabul, die volgens hem enkel een blote bewering betreft, terwijl de verklaringen van verzoeker nu dus formeel bevestigd worden in het aangehaalde rapport van UNAMA. In tegenstelling tot wat de verwerende partij voorhoudt, is er volgens verzoeker wel degelijk nog altijd sprake van een onveilige situatie in Afghanistan. Meer bepaald worden luidens het verzoekschrift de verklaringen van verzoeker, die vreest dat er actief gezocht wordt naar mensen in zijn situatie (vroeger gewerkt voor buitenlands bedrijf en verwesterd na lang verblijf in het buitenland), via deur-tot-deur huiszoekingen. Tot slot werpt verzoeker op dat, waar de bestreden beslissing stelt dat de algemene veiligheidssituatie in Afghanistan, ook in de regio Kabul, geen gevaarlijke situatie zou zijn, uit *"het zeer recente rapport"* het tegendeel blijkt en dat dit element verder onderzocht diende te worden, wat niet is gebeurd, nu de verwerende partij zich heeft beperkt tot een beslissing tot niet-ontvankelijkheid. Het laatste verblijf in de regio Kabul wordt ook niet betwist en het is voldoende dat de afkomst vaststaat, dat verzoeker een burger is en dat de algemene toestand in het land van herkomst bedreigend is voor de bevolking van een land.

In een laatste middelonderdeel werpt verzoeker op dat hij, indien hij wordt uitgewezen naar Afghanistan, een daadwerkelijk risico loopt om te worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, die in strijd is met artikel 3 van het EVRM.

2.1.2. Op basis van hetgeen voorafgaat vraagt verzoeker de Raad om hem de status van vluchteling te willen toekennen, ondergeschikt hem subsidiaire bescherming te verlenen en uiterst ondergeschikt om de zaak terug te verwijzen naar het commissariaat-generaal voor verdere behandeling.

2.2. Stukken

2.2.1. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog, benevens de rapporten en verslagen waarnaar in het verzoekschrift wordt verwezen en waarnaar de *weblinks* zijn opgenomen, geen stukken bij het voorliggende verzoekschrift.

2.2.2. Op 7 februari 2023 maakt de verwerende partij, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet, aan de Raad een aanvullende nota over waarin zij verwijst naar volgende rapporten:

- EUAA, *"Afghanistan Security Situation"*, augustus 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022"*, 23 september 2022;
- COI Focus, *"Afghanistan, Veiligheidssituatie"*, 5 mei 2022;
- EASO, *"Afghanistan Country Focus"*, januari 2022;
- EUAA, *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"*, augustus 2022;
- EASO *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"*, augustus 2020;
- EUAA, *"Afghanistan: Targeting of individuals"*, augustus 2022;

- EUAA “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments”, 4 november 2022;
- EUAA, “Country Guidance: Afghanistan”, januari 2023.

Bij deze aanvullende nota wordt tevens volgend stuk gevoegd:

- COI Focus “Afghanistan Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022” van 13 september 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3, van de Richtlijn 2013/32/EU.

2.3.2. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om een volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk te verklaren indien er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt. De aangevoerde schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM mist dan ook juridische grondslag. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing is genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er dus nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021, waarnaar verzoeker in het verzoekschrift refereert, waarin het Hof van Justitie (HvJ, 10 juni 2021, *LH t. Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid*, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde

worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021, waarnaar verzoeker eveneens verwijst, verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, *XY t. Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl*, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de determinerende motieven van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt.

De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet werd betwist, doch ongegrond werd bevonden, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van dien aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer*, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

2.3.4. In het kader van het huidig (vierde) verzoek om internationale bescherming dient te worden vastgesteld dat verzoeker blijft vasthangen aan zijn eerdere verklaringen dat hij in het verleden in Afghanistan voor een buitenlandse firma heeft gewerkt en daarvoor, meer dan voordien, vreest gedood te worden door de taliban bij terugkeer naar zijn land van herkomst (administratief dossier, verklaring volgend verzoek *d.d.* 16 april 2021, punt 16).

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komt.

Ter staving van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker in de loop van de administratieve procedure nieuwe stukken neer. Het gaat om de bevestiging van zijn problemen door de dorpshoofden, twee dreigbrieven van de taliban, vier foto's van zijn neef S., een Cd-rom met foto's van hem en zijn neef en van de wagens die verwoest werden in de aanval op zijn neef en zijn collega's (administratief dossier, map documenten).

2.3.5. Vooreerst dient erop te worden gewezen dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming de commissaris-generaal besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit onder meer omdat geen geloof kon worden gehecht aan verzoekers voorgehouden tewerkstelling bij C., waarbij rekening werd gehouden met de door verzoeker voorgelegde werkbadge en waarbij werd gesteld dat deze firma geen buitenlandse firma is. Bovendien werd geconcludeerd dat een eventuele tewerkstelling bij C., bij ontstentenis van geloofwaardige indicaties van ondergane vervolging in dat verband, onvoldoende zwaarwichtig was om aan te nemen dat hij omwille daarvan met redelijke waarschijnlijkheid vervolging diende te vrezen. Deze beslissing en ook deze beoordeling werd door de Raad bevestigd in zijn arrest nr. 216 950 van 15 februari 2019:

“(...)

2.3. Wat de weigering van de vluchtelingenstatus betreft, houdt verzoekers tewerkstelling bij C., los van de vraag of verzoeker deze voldoende aannemelijk kan maken aan de hand van zijn verklaringen en een werkbadge die hij voorlegt (Documenten, stuk 14, nr. 1), geen gegronde vrees voor vervolging in. In de eerste plaats wordt verzoekers relaas niet langer actueel geacht, aangezien verzoeker sinds 2009 niet meer in Afghanistan heeft verbleven en zijn werk heeft verlaten sinds 2008 (CGVS-gehoorverslag 1, stuk 8, p. 17). Er ligt geen enkel begin van bewijs voor dat verzoeker geviseerd zou worden omwille van deze activiteiten bij een terugkeer naar Afghanistan. Zijn voorgehouden problemen zijn ook louter hypothetisch. Verzoeker erkent immers dat hij nooit persoonlijk werd bedreigd of benaderd door de taliban (Notities van het persoonlijk onderhoud 2, stuk 5, p. 13).

(...)

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan de bestreden beslissing dan ook worden bevestigd dat verzoekers tewerkstelling als bewaker voor een bedrijf in de stad Kabul dat samenwerkte met buitenlanders, op zich niet volstaat om een vluchtelingenstatus toe te kennen. Verzoeker heeft immers niet aannemelijk gemaakt dat hij in het verleden vervolgd werd door de taliban, noch dat de taliban op de hoogte zou zijn van deze tewerkstelling als bewaker voor dit bedrijf. Bovendien blijkt dat er actueel onvoldoende aanwijzingen zijn om aan te nemen dat de taliban de motivatie of de operationele capaciteit heeft om ‘low level collaborators’ te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Tevens zijn er evenmin concrete aanwijzingen dat personen die naar de steden verhuizen en niet langer met de internationale gemeenschap of troepenmacht samenwerken, (nog langer) geviseerd zouden worden door de taliban, waarvan de prioriteiten en operationele capaciteit zich in de steden beperkt tot ‘high profile targets, ranking from serving government officials upwards’ (Landeninformatie, stuk 15, nrs. 5-7). Ook uit recente informatie in dit verband, die verzoeker eveneens hanteert in het verzoekschrift, kan worden afgeleid dat hoewel de taliban over informanten beschikt in de Afghaanse hoofdstad, zij zich nog steeds richten op hoge profielen. Wat het lagere profiel van verzoeker betreft kan het risico om in de Afghaanse hoofdstad of de omliggende provincie te worden geviseerd volgens informatie wel hoger zijn indien er sprake zou zijn van een of andere persoonlijke vete, rivaliteit of conflict. Uit verzoekers verklaringen kan echter geen enkele aanwijzing hiervoor worden afgeleid. Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan de problemen die verzoeker met een legercommandant en zijn mannen, alsook met de taliban, zou gekend hebben.

(...)”

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde tewerkstelling bij civiel internetbedrijf C. werd in het kader van verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming nog verder aangetast door de vaststelling dat het attest, stellende dat verzoeker bij C. werkzaam was van juni 2004 tot juli 2008 (administratief dossier, tweede verzoek, map documenten, stuk 1) inhoudelijk inconsistent was met zijn eerdere verklaringen tijdens zijn eerste verzoek waar hij stelde dat hij pas eind 2008 of eind 2009 ontslagen werd nadat onbekenden op kantoor naar hem waren komen vragen (administratief dossier, eerste verzoek, notities persoonlijk onderhoud d.d. 5 januari 2018, p. 17, 25-26).

Het gegeven dat verzoeker naar aanleiding van zijn huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid. Waar hij thans inroept dat de taliban nu specifiek mensen, die voor firma's gewerkt hebben, zoeken en doden

(administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 16 april 2021, punt 16), weerlegt hij de vaststaande conclusie niet dat het niet geloofwaardig is dat hij voor C. heeft gewerkt. Verzoeker blijft in het verzoekschrift volharden in zijn eerdere tewerkstelling bij een buitenlandse firma en werpt op dat hij daartoe verschillende documenten heeft voorgelegd. In zoverre hij opnieuw verwijst naar de werkbadge die hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd, merkt de Raad op dat dit document reeds werd beoordeeld. Waar hij in het verzoekschrift betoogt dat hij inderdaad geen bewijs kan voorleggen van effectieve vervolging voor zijn vertrek en dat de commissaris-generaal daarom niet zomaar automatisch kan concluderen dat zijn vrees voor vervolging enkel hypothetisch is en niet bewezen wordt, stipt de Raad aan dat verzoeker hiermee de beoordeling van de commissaris-generaal, gemaakt in het kader van het eerste verzoek om internationale bescherming, betwist. Het weze herhaald dat deze beoordeling werd bevestigd in graad van beroep en dat het niet aan de Raad toekomt om naar aanleiding van de beoordeling van huidig volgend verzoek de beslissingen met betrekking tot verzoekers vorige verzoeken om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep.

Verzoeker voert in het kader van zijn huidig verzoek aan dat de taliban “nu” specifiek mensen, die voor firma's hebben gewerkt, zoeken en doden. Echter, zoals hiervoor is gebleken, is reeds komen vast te staan dat aan de bewering van verzoeker dat hij voor zijn vertrek voor een buitenlandse firma heeft gewerkt geen geloof kan worden gehecht. Verzoeker brengt tijdens de administratieve procedure, noch in graad van beroep overtuigende informatie bij waaruit moet blijken dat de taliban heden de motivatie zouden hebben om *low level collaborators* te vervolgen die vele jaren geleden voor de Afghaanse civiele bedrijven, zoals het ICT-bedrijf C., zouden gewerkt hebben. Hij maakt niet aannemelijk dat hij bij terugkeer, zoals indien enig geloof zou kunnen worden gehecht aan zijn eerdere tewerkstelling, *quod non*, vervolgd zal worden. Waar verzoeker verwijst naar het feit dat zijn neef onlangs vermoord wordt, duidt de Raad op hetgeen onder punt 2.3.6., in verband met de documenten aangaande die neef, wordt gesteld.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoeker niet voor een buitenlandse firma, noch voor de voormalige Afghaanse overheid heeft gewerkt. De Raad wijst er volledigheidshalve op dat uit de landeninformatie die door de verwerende partij ter beschikking werd gesteld, en waarop de Raad vermag acht te slaan, niet blijkt dat er sprake is van een systematische vervolging van alle personen die in het verleden werkzaam waren voor de overheid, laat staan van een persoon die werkzaam was bij een Afghaans (privaat) ICT-bedrijf (zie o.a. EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals”, van augustus 2022, p. 56-65; EUAA “Afghanistan Country Focus”, van januari 2022, p. 45-48, EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, van april 2022, p. 64-66 en EUAA “Country Guidance: Afghanistan”, van januari 2023, p. 54-55).

2.3.6. In het kader van zijn huidig verzoek om internationale bescherming legt verzoeker, zo weze herhaald, tijdens de administratieve procedure verscheidene nieuwe documenten neer, die door de commissaris-generaal werden beoordeeld en terdege zijn meegenomen in de bestreden beslissing:

“Met betrekking tot de nieuwe documenten die u aanbrengt ter ondersteuning van de motieven die u naar aanleiding van uw vorig verzoek hebt uiteengezet, moet worden vastgesteld dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een bijlage in uw administratief dossier is gevoegd, blijkt dat er in uw land van herkomst een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. Bijgevolg is de bewijswaarde van Afghaanse documenten bijzonder relatief en zijn deze op zich niet van dien aard om afbreuk te doen aan de eerder vastgestelde ongelooftwaardigheid van uw relaas.

Wat betreft het attest van de dorpshoofden ter bevestiging van uw problemen wordt vastgesteld dat u reeds in uw tweede verzoek een attest van de dorpshoofden neerlegde waar ook al bijkomende indicaties waren die de authenticiteit en inhoudelijke geloofwaardigheid van het stuk ondermijnden (tweede verzoek, stuk 2). Vooreerst bleek dat dit attest geen datum droeg en een gesolliciteerd karakter vertoonde (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2019, punt 17). Daarnaast mocht het verbazing wekken dat het dorpshoofd van Qalai-Surkh - gebruik makend van de stempel van de provincie Kabul, de mawlawi van de moskee, de directeur van het lyceum en de dorpsouderen samen met de Commandant van de Taliban een officieel attest zouden kunnen of willen opmaken. Ook kon deze steunbetuiging van de Taliban moeilijk in overeenstemming worden gebracht met uw bewering dat de Taliban u zou willen doden (verklaring volgend verzoek, 22 juli 2019, punt 18). Uit de vaststellingen betreffende uw vorige attest van de dorpshoofden en anderen blijkt dat u er uw hand niet voor omdraait om valse documenten te laten opmaken ter ondersteuning van uw verklaringen. Ook het document dat u nu neerlegt vertoont een gesolliciteerd karakter (Verklaring volgend verzoek, 16 april 2021, punt 18) nu het door een in Afghanistan verblijvende Afghaanse vriend van u tijdens een reisje naar Afghanistan enkele maanden geleden werd

meegebracht en dus blijkbaar werd opgesteld op vraag van u of van deze persoon. In het document wordt verder zondermeer gesteld dat u voor een buitenlandse firma werkte, waar reeds in uw eerste verzoek werd aangetoond dat de firma C. geen buitenlandse firma is (zie beslissing eerste verzoek). De bewijskracht van het document wordt verder ondergraven doordat het niet consistent is met uw eigen vroegere verklaringen. Zo wordt er in het document gesteld dat u op 21 jawza 1387 (10 juni 2008) door de Taliban bedreigd werd en het land moest verlaten op 5 saratan 1387 (25 juni 2008) omdat uw leven in gevaar was. U stelde echter in uw eerste verzoek dat u persoonlijk nooit door de taliban werd benaderd en dat u pas eind 2009 het land verliet (notities persoonlijk onderhoud CGVS, 9 april 2018, p. 13; notities persoonlijk onderhoud CGVS, 5 januari 2018, p. 25-26). Aan de waarachtigheid van de inhoud van dit document kan dan ook geen enkel geloof worden gehecht. Waar in het document vermeld wordt dat de Taliban nu iedereen bedreigt die voor de regering gewerkt heeft en hen vraagt hun werk te verlaten, sommigen zelfs gedood heeft, blijkt trouwens niet hoe dat op u van toepassing zou zijn nu u noch voor de overheid noch voor een buitenlandse firma heeft gewerkt.

Wat betreft de twee dreigbrieven van de Taliban die u voorlegt en die eveneens door uw vriend vanuit Afghanistan werden meegebracht, geldt des te meer dat aan zulke niet-officiële stukken geen bewijskracht kan worden toegekend. Iedereen kan zulke stukken aanmaken gezien er geen formele standaarden voor bestaan. De twee documenten dragen ook geen datum. In de twee brieven, die dezelfde boodschap hebben, wordt in het algemeen een bedreiging geuit aan het adres van overheidsambtenaren, speciaal personeel van Defensie, Binnenlandse Zaken en de Geheime Dienst, alsmede rechters, procureurs en personeel van buitenlandse firma's. Zij moeten hun werk opgeven of er zullen aanvallen komen (Verklaring volgend verzoek, 16 april 2021, punt 18). Nog los van de authenticiteit van deze stukken wordt u er niet persoonlijk in bedreigd maar gaat het over een bericht dat inhoudelijk aansluit bij de traditionele propaganda- en intimidatiecampagnes van de Taliban tegen (collaboratie met) de buitenlanders en de overheid.

Betreffende de foto's (afgedrukt en op CD-rom) van u en uw neef, en van de wagens die verwoest werden tijdens de aanval op uw neef en zijn collega's, die u voorlegt ter ondersteuning van uw familieband en van het incident waarbij uw neef gewond zou zijn geraakt, moet worden vastgesteld dat hieruit geen nood aan internationale bescherming in uwen hoofde blijkt. U stelt dat u met deze foto's wil aantonen dat er meer gerichte aanvallen zijn op mensen die voor de overheid of de buitenlanders gewerkt hebben (Verklaring volgend verzoek, 16 april 2021, punt 18). Inzake de geloofwaardigheid van uw werk en inzake de inschatting van uw nood aan bescherming die u zou hebben indien u voor de firma C. zou hebben gewerkt wordt verwezen naar de hoger aangehaalde argumenten uit uw eerdere verzoeken. Daarnaast is het frappant dat u zegt dat u dit fotomateriaal direct na de aanslag kreeg (Verklaring volgend verzoek, 16 april 2021, punt 18) maar dat u hiervan geen melding maakte in uw vorige verzoek. Nochtans zei u toen dat het incident al vijf maanden eerder gebeurd was (Verklaring volgend verzoek, 27 januari 2020). Dit lijkt er dan ook op te wijzen dat het beeldmateriaal in scene is gezet, of minstens op een bepaalde wijze is gecombineerd om uw verklaringen te ondersteunen. Evenwel, zelfs indien uw neef zoals u beweert het enige overlevende slachtoffer is van een aanslag op het voertuig van een groep leden van de veiligheidsdiensten, kan daaruit niet worden afgeleid dat de aanslag specifiek op zijn persoon gericht was en niet op een willekeurig voertuig met leden van de veiligheidsdiensten. De Taliban en andere anti-regeringselementen beschouwden dit reeds heel lang als legitieme doelwitten in hun strijd. Dit wordt niet betwist door het CGVS. Uit dit incident kan dan ook niet worden afgeleid dat er een verandering in hun modus operandi was. U concretiseert u op geen enkele wijze waarom dit een impact zou hebben op uw nood aan internationale bescherming."

Verzoeker werpt in het verzoekschrift op dat hij over deze nieuwe documenten maar kort en beknopt werd bevraagd en dat zijn antwoorden en uitleg zeer kort werden samengevat en niet volledig zijn weergegeven. De Raad merkt op dat uit de lezing van de verklaring volgend verzoek d.d. 16 april 2021 niet kan worden afgeleid dat verzoeker niet de kans kreeg om uitleg te geven bij de door hem nieuw aangeleverde documenten. Uit punt 18 van de verklaring volgend verzoek blijkt immers terdege dat ieder document werd besproken, dat hierbij telkens meerdere, pertinente vragen gesteld werden door de interviewer en dat verzoeker duiding kon geven en gaf. Verzoeker maakt in het verzoekschrift geenszins concreet aannemelijk waar of hoe zijn antwoorden niet correct en volledig zouden zijn weergegeven. Ten andere bemerkt de Raad dat verzoeker, nadat zijn verklaring in het Pashtou werd voorgelezen, deze verklaring heeft ondertekend, waardoor hij zich akkoord verklaarde met de inhoud ervan en waarmee hij bevestigde dat de er in vermelde inlichtingen oprecht zijn. Thans boudweg en voor het eerst beweren dat de weergave van zijn antwoorden over de door hem aangeleverde documenten te kort en onvolledig zouden zijn, is dan ook niet ernstig. Bovendien blijkt uit de bovenvermelde overwegingen dat ieder door verzoeker neergelegd stuk aan een vormelijke en inhoudelijke bespreking werd onderworpen.

Waar hij in het verzoekschrift betoogt dat de verwerende partij zich niet kan verschuilen achter de in Afghanistan aanwezige corruptie om te oordelen dat een document vervalst zou zijn of geen enkele bewijswaarde heeft, stipt de Raad nog aan dat dergelijke corruptie wel degelijk bestaat maar dat bovenal uit eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de documenten tevens aan een inhoudelijke beoordeling zijn onderworpen. Zo blijkt, wat het attest van de dorpsouderen betreft, en waarin staat opgetekend dat verzoeker voor een buitenlandse firma werkte, bijvoorbeeld dat dit attest een gesolliciteerd karakter vertoont, dat is gebleken dat verzoeker er niet voor terugdeinst om valse documenten te laten opmaken en dat het bovenal niet consistent is met verzoekers eerdere verklaringen. Wat dit laatste betreft, wordt pertinent geoordeeld dat verzoeker in het kader van zijn eerste verzoek verklaarde dat hij nooit door de taliban werd benaderd en dat hij pas eind 2009 zijn land van herkomst verliet, terwijl in het voorliggende attest staat opgetekend dat hij op 25 juni 2008 door de taliban bedreigd werd en het land moest verlaten op 25 juli 2008 omdat zijn leven in gevaar was. De commissaris-generaal oordeelde bijgevolg terecht dat aan de waarachtigheid van de inhoud van het betreffende attest geen enkel geloof kan worden gehecht. Waar verzoeker daar tegen inbrengt dat het al te makkelijk is om een vergissing omtrent data - die dateren uit de periode 2008-2009 - aan te halen om het volledige verhaal als opzettelijk leugenachtig te beschouwen, merkt de Raad op dat de verwerende partij deze discrepantie vooreerst niet aangrijpt om zijn gehele verhaal als *“opzettelijk leugenachtig”* te beschouwen, maar dit aanhaalt om aan te tonen dat aan de inhoud van het attest geen geloof kan worden gehecht. De tegenstrijdigheid tussen de inhoud van het attest en verzoekers eerdere verklaring is bovendien pertinent en vindt steun in het administratief dossier en doet dan ook wel degelijk terdege de andere elementen in verband met dit attest mee in ogenschouw genomen, de geloofwaardigheid van het attest teniet. Dat aan verzoeker het voordeel van de twijfel dient te worden gegeven omdat het gaat om feiten van de periode 2008-2009 kan tot slot niet worden aangenomen. De verklaringen die hij hieromtrent in 2016 voor de Belgische asielinstanties aflegde, zijn duidelijk en niet voor interpretatie vatbaar. Ten andere betreft het niet alleen een tegenstrijdigheid in data, maar tevens in het al dan niet reeds hebben gekend van problemen met de taliban omwille van de voorgehouden tewerkstelling.

De Raad kan voor het overige niet anders dan vaststellen dat verzoeker de uitgebreide overwegingen van de bestreden beslissing in verband met de door hem voorgelegde documenten voor het overige geheel ongemoeid laat, zodat deze overwegingen, die door de Raad terecht en pertinent worden bevonden, onverminderd overeind blijven.

2.3.7. Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog terdege als volgt overwogen:

“Waar u stelt dat uw familie omwille van de bedreigingen van de Taliban naar Kotal-e Khair Khana, dichterbij het centrum van Kabul, verhuisd is en dat de Taliban daar nu op de deur klopt, geld vraagt, en mensen die voor de overheid hebben gewerkt doodt (Verklaring volgend verzoek, 16 april 2021, punt 16), gaat het slechts om een blote bewering. U concretiseert trouwens niet waarom hieruit een nood aan internationale bescherming in uwen hoofde zou volgen.”

Door in het verzoekschrift te verwijzen naar algemene informatie waaruit blijkt dat de taliban deur-tot-deur huiszoekingen uitvoeren, maakt verzoeker nog steeds niet aannemelijk dat dit bij zijn familie reeds is gebeurd en het weze bovendien herhaald dat geenszins aannemelijk is dat verzoeker in het verleden voor de voormalige Afghaanse overheid of een buitenlandse firma zou hebben gewerkt.

2.3.8. Met betrekking tot het betoog in het verzoekschrift dat verzoeker niet gehoord werd in het kader van zijn voorliggend volgend verzoek om internationale bescherming, moet nog vastgesteld worden dat in het verzoekschrift geen enkel valabel element wordt bijgebracht dat verzoeker zou hebben aangevoerd indien hij bij het commissariaat-generaal een persoonlijk onderhoud zou hebben gehad en dat zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de procedure, met name het al dan niet ontvankelijk verklaren van zijn tweede verzoek om internationale bescherming. Verzoeker betoogt wel dat de gestelde vragen niet volstaan voor een volledig onderzoek en dat het gesprek van 16 april 2021 geen alternatief is voor een gehoor bij het commissariaat-generaal, maar blijft geheel in gebreke te verduidelijken welke concrete, belangwekkende elementen hij niet heeft kunnen aanreiken en op welke wijze deze elementen een ander licht zouden werpen op de bestreden beslissing.

Uit de lezing van het administratief dossier blijkt *in casu* dat de Dienst Vreemdelingenzaken overeenkomstig artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het huidige, vierde, verzoek om internationale bescherming van verzoeker heeft geregistreerd en van hem een verklaring heeft afgenomen met betrekking tot de nieuwe elementen. Uit deze verklaringen blijkt dat verzoeker in de gelegenheid werd gesteld nieuwe documenten neer te leggen en deze ook verder toe te lichten (administratief dossier,

‘verklaring volgend verzoek’ d.d. 16 april 2021). Deze verklaringen werden vervolgens overgezonden aan de commissaris-generaal, die de bestreden beslissing heeft genomen na een inhoudelijk onderzoek van de elementen die door verzoeker aan de Dienst Vreemdelingenzaken werden meegedeeld. Hieruit blijkt dat verzoeker wel degelijk werd gehoord en dat hij zijn nieuwe elementen in het kader van zijn huidige verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. De Raad wijst erop dat de beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen, tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal behoort. In het geval van een volgend verzoek om internationale bescherming is de commissaris-generaal immers niet verplicht om een persoonlijk onderhoud te organiseren, in overeenstemming met artikel 57/5ter, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet. Tijdens het persoonlijk onderhoud bij de Dienst Vreemdelingenzaken, in het kader van zijn huidige verzoek, werd aan verzoeker verduidelijkt dat het commissariaat-generaal op grond van zijn verklaringen aldaar na zou gaan of zijn verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard en dat het commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoeker voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoeker werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van zijn verzoek reeds bij de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoeker was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Waar hij nog opwerpt dat het gesprek bij de Dienst Vreemdelingenzaken plaatsvond zonder de bijstand van zijn advocaat, stipt de Raad aan dat het verzoekers taak is om zijn verdediging op een alerte en diligente wijze te regelen en om zich, zo hij dit wenst, te verzekeren van de bijstand van een advocaat of vertrouwenspersoon. Nergens uit het dossier blijkt dat verzoeker zou hebben verzocht om bij de Dienst Vreemdelingenzaken te worden bijgestaan door een advocaat. Evenmin blijkt hieruit dat hij – al dan niet omwille van de afwezigheid van een advocaat – bezwaar zou hebben geformuleerd tegen het plaatsvinden van het gehoor, in de vorm van de verklaring volgend verzoek, bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Verzoeker verklaarde de tolk die hem bijstond bij de Dienst Vreemdelingenzaken verder goed te begrijpen en gaf aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Tevens gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich problemen zouden voordoen omtrent de verstaanbaarheid van de tolk (administratief dossier, verklaring betreffende procedure). Verzoeker deed zulks bij de Dienst Vreemdelingenzaken echter niet. Verzoekers verklaringen werden bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zo weze herhaald, daarenboven aan hem voorgelezen, waarna hij zijn verklaring volgend verzoek uitdrukkelijk voor akkoord ondertekende. Tot slot preciseert verzoeker niet dat, waar of hoe de aanwezigheid van zijn advocaat van invloed zou zijn geweest op de inhoud van de bestreden motivering en beslissing.

2.3.9. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker terecht wijst op de machtswissel in Afghanistan. De Raad herinnert er in deze aan dat de beoordeling van de nood aan internationale bescherming zich niet kan beperken tot een loutere evaluatie van elementen en feiten uit het verleden, maar tevens een toekomstgerichte beoordeling vereist van het risico op vervolging of ernstige schade in het licht van actuele landeninformatie en de individuele omstandigheden van verzoeker. Verzoeker moet in navolging van een fundamenteel gewijzigde situatie in Afghanistan, waarbij de taliban heden functioneren als een *de-factoregering*, de mogelijkheid krijgen om op passende wijze, in het licht van deze ingrijpende gebeurtenissen in Afghanistan, relevante elementen aan te brengen, zodat de commissaris-generaal een beoordeling kan maken van de vraag of er elementen worden aangedragen die de kans aanzienlijk vergroten om internationale bescherming te bekomen.

De Raad dient in deze op te merken dat verzoekers interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar dateert van 16 april 2021, aldus voor de machtsvername door de taliban, doch dat dit niet inhoudt dat verzoeker niet in de mogelijkheid was om nieuwe elementen, gelinkt aan de machtsvername door de taliban, kenbaar te maken. Zo kan in de bestreden beslissing als volgt worden gelezen: *“U heeft geen andere elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat de machtsvername door de taliban impact heeft op uw nood aan internationale bescherming. Het CGVS is er zich van bewust dat uw “Verklaring volgend verzoek” op de DVZ werd afgenomen 16 april 2021 en dus voordat de Taliban in augustus 2021 de macht overgenomen heeft. Echter, indien de machtsgreep van de taliban tot gevolg heeft dat uw individuele situatie dermate gewijzigd is dat u hierdoor een nood aan internationale bescherming heeft, kan er redelijkerwijze van u verwacht worden dat u zelf zo spoedig mogelijk de relevante elementen ter staving hiervan zou overmaken aan het CGVS (zie art. 48/6, § 1 Vw. en art. 17, § 3 KB CGVS). Daar u geen dergelijke concrete elementen heeft aangebracht, kan het CGVS er redelijkerwijze van uitgaan dat het gegeven dat de taliban nu aan de macht is geen concrete impact heeft op uw persoonlijke situatie.”*

De Raad wijst erop dat artikel 48/6, § 1, van de Vreemdelingenwet voorziet dat de verzoeker om internationale bescherming alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk dient

aan te brengen. Bovendien kan verzoeker er niet aan voorbijgaan dat zijn huidig verzoek reeds zijn vierde verzoek om internationale bescherming betreft, zodat kan worden aangenomen dat verzoeker reeds enigszins vertrouwd is met de procedure om internationale bescherming en kennis heeft van het gegeven dat hij alle nodige stukken, die relevant zijn voor zijn verzoek om internationale bescherming, dient aan te brengen.

Daarenboven heeft verzoeker, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, middels zijn verzoekschrift (en bijkomend in een aanvullende nota en zelfs ter terechtzitting) ook de mogelijkheid om toelichting te verschaffen bij zijn situatie of elementen kenbaar te maken, in het licht van de machtsovername door de taliban. Zo wijst de Raad erop dat verzoeker in zijn verzoekschrift melding maakt van een vrees voor vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als 'verwesterd', omwille van zijn langdurig verblijf in Europa. Verzoeker betoogt dat hij Afghanistan heeft verlaten in 2009, eerst jaren in Griekenland verbleef en erna in België. Hij verblijft reeds meer dan twaalf jaar in (West-)Europa, wat volgens hem een grote impact heeft gehad op zijn beleving van cultuur en zijn rol in de maatschappij en waardoor hij zeker een verwesterd persoon is; minstens zal hij in geval van terugkeer als een verwesterd persoon worden aanzien.

Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de-factoregering* opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht. (EASO "*Afghanistan Country Focus*", januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-factotalibanregering*, evenals de provinciale *de-factoregeringen*, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA "*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*", p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de-factoministerie* in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de-factoministerie* zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, "*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*", van 15 juni 2022 in EUAA "*Afghanistan security situation*" augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft "*zina*" – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. (EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, "*Taliban's impact on the population*", juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*").

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, "*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*", 8 December 2021 in EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA "*Afghanistan targeting of individuals*", p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA "*Guidance Note*" van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query "*Afghan nationals perceived as 'Westernised'*", 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest *Sufi en Elmi* tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

Verzoeker beweert weliswaar dat hij is verwesterd of als zodanig kan worden beschouwd bij een terugkeer uit Europa, doch hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. Met de loutere verwijzing naar zijn afwezigheid uit Afghanistan sinds 2009 en naar zijn verblijf in Europa gedurende dertien jaar, en het summier, niet geconcretiseerd betoog dat dit een grote impact heeft gehad op zijn beleving van cultuur en de rol in de maatschappij, kan niet worden afgeleid dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde ‘besmet’ door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan, te meer verzoeker tot zijn vijfendertig jaar in Afghanistan heeft verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan al een maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij nog een familiaal netwerk heeft in Afghanistan en nog contact houdt met zijn neefje (administratief dossier, verklaring volgend verzoek 16 april 2021, punt 21). Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat uit de stukken, waarop de Raad vermag acht te slaan, blijkt dat verzoeker zich nog steeds bedient van een tolk Pashtou.

De vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een toegeschreven verwestering al dan niet verband houdt met het Verdrag van Genève op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, is in het licht van het voorgaande *in casu* niet relevant. Voorts kan er niet worden gesteld dat ‘terugkeerders’ in Afghanistan een gemeenschappelijke identiteit hebben die in de directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd, nu al deze ‘terugkeerders’ hun eigenheid behouden. Bijgevolg kunnen ‘terugkeerders’ niet worden aangemerkt als een sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker kan niet dienstig verwijzen naar het arrest nr. 228 224 van de Raad van 30 oktober 2019. De Raad wijst erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5.885 ©; RvS 18 december 2008, nr. 3.679

(c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt om over te gaan tot een beoordeling van de vrees om bij een terugkeer als ‘verwesterd’ te worden beschouwd.

In acht genomen wat voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat zijn verblijf in Europa en afwezigheid uit Afghanistan nieuwe elementen vormen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor de internationale beschermingsstatus in aanmerking zou komen.

2.3.10. Voorgaande vaststellingen volstaan voor de Raad om vast te stellen dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2), van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.11. In de mate dat verzoeker verwijst naar de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan als nieuw element na de machtsovername door de taliban dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad op het volgende.

Artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “*ernstige schade*” in dit artikel heeft betrekking “*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b, van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet worden voortvloeiend uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat

bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Wat betreft verzoekers uiterst summiere betoog over leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de *sharia* wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van

groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie, zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.12. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF, alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's - aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalde tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*", en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Kabul. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen hogere mate aan individuele elementen in die zin, noch maakt verzoeker hiervan melding in zijn verzoekschrift.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

2.3.13. In acht genomen wat voorafgaat, kan de machtsovername door de taliban in hoofde van verzoeker niet worden beschouwd als een element dat de kans aanzienlijk vergroot dat hij in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming omwille van de veiligheidssituatie in Afghanistan.

2.3.14. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, treedt de Raad de commissaris-generaal bij waar deze besluit dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

Bijgevolg heeft de commissaris-generaal in de bestreden beslissing ten aanzien van verzoeker terecht besloten tot de niet-ontvankelijkheid van zijn (volgend) verzoek om internationale bescherming. Een schending van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

2.3.15. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS